

Aquesta cronologia pren com a punt de partida l' inici de la Col·lecció Josep Suñol a principis dels anys setanta. El seu recorregut abasta quatre dècades i se centra en quatre moments significatius fins a l'actualitat, la qual cosa ens permet situar la Col·lecció Josep Suñol en el seu context i endinsar-nos en la seva fonamentació.

El primer període (1976-1982) ve determinat per l'estreta relació de Josep Suñol amb el galerista i amic Fernando Vijande, i amb motiu de la inauguració de la nova casa del col·leccionista, que li va permetre una òptima instal·lació d'obres d'art de gran format. La col·lecció s'anava ampliant ràpidament i va necessitar un nou espai, anomenat Galeria 2, ubicat al barri de Les Corts de Barcelona. Aquest lloc ha estat sempre molt emblemàtic en la història de la col·lecció Suñol, ateses les funcions que compleix: des d'emmagatzemar les obres en condicions idònies, fins a facilitar la cessió puntual de l'*atelier* allà instal·lat a artistes, com a espai de reflexió i treball. A més, la Galeria 2 es va convertir en un punt de visita obligada per a grups de col·leccionistes de tot el món, especialment en un moment en què no era fàcil veure art contemporani a Barcelona.

La segona etapa (1983-1990) discorre des de l'obertura de la Galeria 2 fins a la decisió de remodelar l'edifici del passeig de Gràcia, 98, propietat de Josep Suñol. Durant aquells anys, la col·lecció es va anar configurant, tot coincidint amb un moment d'enorme dinamització de la cultura al nostre país. Van ser uns anys en què la col·lecció va experimentar un notable creixement, especialment amb l'adquisició d'obres de joves artistes.

La tercera fase (1991-2007) va representar una etapa molt activa per la consolidació de la col·lecció, marcada per la seva evolució tant física com conceptual. Es va iniciar la reforma de l'edifici del passeig de Gràcia amb la intenció d'adaptar-lo per mostrar obres d'art. Inicialment, es va pensar a utilitzar una sola planta de l'edifici, però finalment se'n va habilitar una segona i s'hi va afegir també el pati interior d'illa com a espai complementari. Els diversos àmbits sumaven en total 1.000 m² d'exposició. La reforma es va allargar en el temps, per la dificultat de trobar la solució arquitectònica més adient per a la complexa i òptima relació entre l'art i el seu contenidor. L'any 2002 es va constituir i registrar la Fundació Privada Josep I. Suñol Soler.

La darrera etapa comença amb l'obertura de la fundació al públic al maig de 2007 i arriba fins a l'actualitat, amb més de 33 exposicions, a banda d'altres activitats paral·leles i complementàries per a la divulgació de l'art contemporani.

Tots els fets destacables entorn de la col·lecció que s'esmenten en aquesta cronologia es van produir en un moment molt crucial del nostre país i s'han interrelacionat amb els esdeveniments més rellevants de la història de la resta del món, principalment d'Europa.

Durant aquests 40 anys, el col·leccionista ha anat construint la col·lecció a base d'establir una relació d'amistat amb els artistes i també amb els responsables dels museus, galeristes i altres professionals vinculats al món de l'art. És amb aquest esperit que la Col·lecció Josep Suñol conforma una memòria particular però també col·lectiva.

Amb aquesta exposició, el nostre propòsit és aportar una informació tan completa com sigui possible de la col·lecció i el seu entorn que ajudi a conèixer millor les realitats de la cultura des de l'àmbit privat però amb una voluntat de servei públic.

Sobre col·leccionar

Què fa que un objecte vulgui ser guardat, col·leccionat, posseït?

Què fa que vulguem que formi part del nostre entorn, tindre'l a la vora, que ens acompanyi, observar-lo, mirar-lo i, per què no, que ens miri?

És l'art una pràctica que sols opera a partir de les sensacions òptiques i que a través de mirades recíproques desencadena un munt de sensacions de complexa ordenació?

Té l'art un tipus d'informació que hem de guardar?

És l'art la pregunta necessària per compensar certes coses?

Insistim una vegada rere una altra a buscar codis per desxifrar significats i seguir un indicatiu pel mitjà que sigui, potser com una manera més d'intentar explicar l'obra d'art, de donar sentit al que sembla que no en tingui.

No ens conformem sols amb el que emana de la seva presència, volem saber més coses del que conté el seu cos físic.

L'art desprèn una estranyesa, una incògnita, que obliga a dilucidar a través d'un debat intern la seva interpretació o utilitat.

Totes aquestes preguntes -i més- em passen pel cap tot pensant en la missió que té una col·lecció o un museu, sigui públic o privat.

La teoria i els pensadors han aportat una bona quantitat de llibres i documents que ens han donat molta informació, però no sempre és fàcil traduir la "clau visual" en quelcom fàcilment entenedor.

"Traduir" la imatge pot ser que sigui impossible -no sé si ho aconseguirem-, però el que sí podem fer és "complementar-la" mitjançant un diàleg amb altres obres del mateix moment o anteriors. Sense oblidar l'arxiu de documents produïts en "paral·lel" i que estaria format per textos, articles d'història, assajos, crítiques, fotos, catàlegs, i altres tipus de documentació.

Un material que s'aniria desplegant al costat de l'obra -un material necessari, ja que l'art no és un "objecte" aliè al seu context-, que ens ajudaria a descobrir l'entorn tant històric com social, per així entendre quan i com va ser realitzada l'obra d'art.

Sobre l'arxiu de la Col·lecció Josep Suñol

Què passa quan pensem en un arxiu, en un classificador on guardem tot el que envolta el procés de la creació?

La curiositat de conèixer l'entorn d'un estudi i establir una conversa amb l'autor era i és quelcom imprescindible pel col·leccionista Josep Suñol per intentar seguir la tendència i entendre el cercle imaginari i real de l'obra d'art.

Això va ser el que va ocórrer quan la Col·lecció Suñol va començar a prendre cos -la qual cosa va ser bastant immediata-. L'interès per les obres va incitar el col·leccionista a fer un seguiment, podríem dir que exhaustiu, del que envoltava l'obra en entrar a formar part de la seva col·lecció.

En pensar l'exposició per celebrar el cinquè aniversari de la fundació, vàrem creure que seria interessant mostrar una bona part dels documents que el col·leccionista ha anat compilant en el transcurs dels darrers quaranta anys.

Per una banda, aquest arxiu documental ens mostra l'entramat que relaciona les obres, els autors i el col·leccionista amb complicitats de tota mena. Per altra, hi podem observar el que va succeir a partir dels anys setanta. La democràcia recentment instaurada, l'ús que cadascú feia de la llibertat i la cultura i el pas molt accelerat cap a diferents models de pensament i creació marcaren, pràcticament en un mateix moment, estralls i descobertes importants.

A la mostra, també hem volgut posar de manifest l'efecte catalitzador i vehement dels mitjans de comunicació i la bona reacció davant el canvi per part dels intel·lectuals i de la societat en general, en un moment de grans expectatives amb la incorporació del nostre país al circuit internacional, després del dèficit polític i cultural que havíem heretat de l'etapa franquista. No en va, aquest període va ser molt prolífic en la creació de nous museus i col·leccions, que ompliren de continents i de continguts l'àmbit de les arts visual al país.

Els anys setanta i vuitanta i la seva llarga empremta han quedat inscrits en la història com unes dècades de transició i transformació. L'objectiu d'aquesta exposició és constatar el canvi de paradigma i de comportament que a partir d'aquell moment es donà als col·lectius i als projectes dels quals es compon el món de l'art a dia d'avui.